

Nicolas Lebel

ŠTVANICE

Smečka svou kořist nikdy nepustí

xyz

Štvanice

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Nicolas Lebel

Štvanice – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Nicolas Lebel

ŠTVANICE

Smečka svou kořist nikdy nepustí

xyz

Louise, Tomovi a Zadi

I.

LOV NA VYSOKOU

1.

Druhá fáze – Návnada: příprava potravy k přilákání zvěře

André Cavicci si náhle všiml, že se rozednívá a nad Paříží se zvedá modrý a studený opar. Strávil celou noc chůzí a pak čekáním, takže zapomněl na čas a vzdálenosti. Vycházející slunce ho teď skoro překvapilo. Bylo 5. března a hra mohla začít.

Ukončil hovor a mobil strčil do kapsy. Stál na pustém chodníku a prohlížel si úzkou ulici, do níž ho dívka zavedla. Ledový vítr se proháněl mezi domy a zametal vozovku lesknoucí se deštěm. Cavicci cítil ranní chlad a vítr pronikající jeho obnošeným tříčtvrtečním kabátem. Dal si posledního šluka z marlborky a pak vajgl odcvrnkl prstem. Nakonec vytáhl zbraň a vstoupil do domu.

Přidržel dveře, aby necvakly, a zůstal stát ve vykachlíčkované hale. Zaposlouchal se a uslyšel vzdálené dívčiny kroky a pružný rytmus jejích střevíčků, jak stoupala nahoru po schodišti. Už musela být ve druhém patře.

Cavicci vystrčil hlavu nad zábradlí a natáhl krk. Nahoře ve slabém světle spatřil skoro dětskou ruku se zkřehlými prsty, jak klouže po

dřevěném zábradlí, jak opisuje kruhy a mezi zábradlím zahlédl i vlající vyzývavý běžový trenčkot. Tlumenými, ale rychlými kroky se taky rozběhl nahoru. Tentokrát mu nesmí uniknout. Po osmnácti měsících bloudění se vrátil do Paříže ve stopách téhle sotva třicetileté holky, to bylo jediné spojení, které mu zbývalo, jediný článek spojující Claudelovu vraždu v Lyonu, Birzaianovu v Bordeaux a řadu dalších...

Jeho jediná stopa. Poslední šance. Vykoupení.

Podpatky mladé ženy zaklapaly na parketách odpočívadla. Byla ve třetím patře. Cavicci zrychlil. Kdyby ji teď ztratil, nemohl bouchat u všech dveří, aby ji dostal ven. Bral schody po dvou a zadržoval zrychlený dech. Zelený koberec na schodišti tlumil jeho kroky. Doběhl do třetího patra právě v okamžiku, kdy dívka vcházela do bytu na konci chodby. Pomalu se k ní blížil a staré parkety pod jeho nohama praskaly. Srdce mu silně bušilo v hrudi a cítil ho až v krku.

Dveře zůstaly pootevřené, jako kdyby ho zvaly dovnitř. Polkl, zhluboka se nadechl, zkontroloval, jestli je nábojnice v komoře, a pomaličku dveře otevřel. Do té doby nezaslechl tóny trubky nebo klarinetu, které k němu teď dolehly v chaotickém a nesouvislém rytmu. Riskoval pohled dovnitř a spatřil chodbu s bílými stěnami, z níž vedly dveře do pěti dalších místností.

„Megaro? Megaro, slyšíte mě?“ zavolal.

Místo odpovědi se ozval výsměšný trylek klarinetu.

Cavicci překročil práh. Překvapilo ho, jaké je v bytě vedro. S namířenou zbraní vběhl dovnitř, nejprve do prázdné kuchyně, pak do obývacího pokoje a strnul. Na konci místnosti, v modravé záři, padající dovnitř oknem, s vysokými podpatky pevně zabořenými v tlustém čínském koberci, proti němu stála Megara, bez hnutí, jako kdyby mu

dovolovala poprvé na ni pohlédnout. Bradu měla arogantně vystrčenou směrem k němu. Cavicci si konečně mohl detailně prohlédnout její tvář, vystouplé lícní kosti, smyslné rty, hnědé vlasy svázané do koňského ohonu, hluboké šedé oči. A ledové. Něco nebylo v pořádku. Možná její líčení, nebo oblečení, které ji činilo starší, nebo možná vlasy tmavší, než si vzpomínal. Vypadala, jako by třicítku už dávno překročila.

Zvedla levou ruku, v níž držela hořící cigaretu, donesla ji k ústům a přitom z něj nespouštěla oči. Pomalu se natáhla směrem k ovladači hi-fi věže a zesílila zvuk. Vzdálená hudba teď zazněla jasněji. Cavicci poznal lesní rohy, zbledl a proti své vůli sklonil zbraň. Po měsících pronásledování ji našel v Paříži a sledoval ji celý večer, dokud ji neztraťtil a pak znovu konečně nenašel. Sledoval ji, jak kráčí po ulicích, jak tančí s neznámými muži a jak se bezuzdně směje. V té chvíli ho mělo napadnout, kolik mužů ji takhle sledovalo, dokud nenašli smrt. Ale na to neměl čas. Usmála se na něj.

2.

Třetí fáze – Tenata: příprava potravy k oklamání zvěře

Chloé se na sebe naposled podívala do zrcadla u vchodových dveří. Světlé vlasy svázané do ohonu odhalovaly její tvář, zvýrazněnou jemným líčným. Bílá blůzka nebyla ani příliš upjatá, ani příliš uvolněná a vnášela trochu světla do jejího tmavomodrého kostýmku. Nikoliv černého. Nešla na pohřeb, ale na pracovní schůzku. Ale i tak si představovala, že atmosféra bude podobná.

Ještě chvíli se pozorovala v zrcadle a oči upírala do očí svého odrazu, v nichž zaznívaly stejné otázky. Jsi si jistá? Jsi připravená? Je tohle to, co chceš?

„Ano,“ slyšela se, jak odpovídá.

„Vau!“ vykřikl Julien, když ji uviděl stát ve dveřích. „Kdo se žení?“

„Moc vtipné! Spíš doufám, že mi zatouží dát velkorysou smlouvu. A mimochodem, kdybych se do dvanácti nevrátila, tak letím soukromým letadlem na líbánky na Bahamy.“

Julien se rozesmál.

„Kdybys nechala jednat mě, tak bys na tuhle schůzku nemusela chodit! Znáám lidi, kteří by byli celí šťastní, kdyby s tebou mohli spolupracovat. A co se týče svatby...“

Přišel k ní, zezadu ji objal, položil bradu na její rameno a usmál se. Chvilí na sebe hleděli do velkého zrcadla. On v obleku s tmavou kravatou, přímo vzor advokáta, ona v dynamickém kostýmku. Pár snů, pomyslela si. Vzdychla a jemně se vymanila z jeho objetí.

„Musím se připravit.“

„Dopadne to dobře. Tvůj blog je bomba! Máš padesát tisíc návštěv za týden. To je pro ně směrodatné, pochybuji, že by si takovou příležitost nechali ujít. Nabídka bude odpovídat tvému úsilí a očekávání, protože všechno, čeho se dotkneš, se mění ve zlato, Chloé. Ty za to ani nemůžeš, prostě to tak je.“

Julien byl krásný a vysportovaný kluk, ale někdy mluvil jako předčasně zestárlý a sebejistý profesor historie, oslněný svými znalostmi.

„V kolik máš ty schůzky?“ zeptal se, když Chloé mlčela.

„Ve tři čtvrtě na devět v Biotechu a v půl desáté ve Včelím ráji.“

„Ve tři čtvrtě na devět? Oni pracují už za svítání?“

„Vypadá to slibně...“

„Neboj. Z tvého CV budou celí pryč, to je jasné,“ ujistil ji Julien.

„Hlavně po těch patnácti měsících, co jsem tvrdla doma a musela snášet urážky toho pitomce Vanklebera. A jeho akcionářů!“

Chloé nevědomky zvýšila hlas.

Julien ji vzal za ruce a usmál se.

„To už máš za sebou. Vanklebera, Američany, Steensona... Dneska se hraje o zítřek, a nikoliv o minulost. Začneš jinde a líp. Vypadáš skvěle, máš slavný blog, báječného muže... i když se nechceš vázat.“

Julien a jeho takt! Odtáhla ruce a proti své vůli vzdychla.

„Přestaň...“

Julien potřásl hlavou, než odpověděl:

„A co je ten Včelí ráj?“

„Nějaká společnost ze sedmnáctého obvodu. Lidi, co se dali dohromady kolem nějaké zelinářské zahrady, kterou chtějí založit na ladem ležících pozemcích, pokud jsem to dobře pochopila. Chtějí, abych o jejich projektu mluvila na blogu.“

„Nějaká ekologická společnost?“

„Ano. Ale chtějí jít ještě dál. Jejich malá skupina uctívá Matku přírodu a každý večer za svitu měsíce prozpěvuje, aby posílila úrodnost půdy.“

„Fajn...“

„Vypadá to trochu ujetě, ale může z toho být krásný článek o návratu k přírodě uprostřed města. Povím ti...“

„S tímhle nápadem budeš mít tři sta tisíc návštěv. Denně! Podepíšeš smlouvu století...“

„Když to říkáš...“

„Ano, říkám. A vím! Dobrá, musím jít. Zastavím se doma převléknout, než pojedu do kanceláře. Celý den budu u soudu. Povečeříme spolu?“

„Zavoláme si.“

Rychle ho políbila a mezi dveřmi se s ním rozloučila. Se sevřenými rty se za ní díval, jak se vrací do bytu. Měl pocit, že ji někdy vytáčí a řekl si, že jí musí během dopoledne zavolat a trochu obrousit hrany. Julien byl odborník na obrušování hran. Vzal si svůj dlouhý kabát a odešel.

Chloé stála na chodníku, na němž fučel studený vítr, a znovu si četla měděnou tabulku visící na zdi vedle masivních dřevěných dveří:

BIOTECH

Budova B

1. patro vlevo

Vešla do domu a přešla hezký dvůr porostlý stromy. Našla vchod do další budovy, úzkým výtahem ze dřeva a tepaného železa vyjela nahoru do patra. Dvoje dveře naproti sobě. Podívala se na hodinky, počkala dvě minuty a přesně v 8.45 zazvonila u dveří Biotechu. V zámku to zaskřípalo. Chloé spatřila velkou místnost s parketami na podlaze. Z dálky k ní dolehla pravděpodobně náladová hudba, nějaká operní árie. Naproti pod velkými pozlacenými písmeny BIOTECH, upevněnými na zdi, seděla za psacím stolem štíhlá, plavovlasá žena s jemnými rysy, zvýrazněnými jen nenápadným líčením, a usmívala se.

Chloé se zarazila, protože se jí najednou zmocnil zmatek, ale pak se vzpamatovala. Teď už nemohla couvnout.

„Dobrý den. Jsem Chloé de Talense. Mám schůzku s panem Lectonsonem.“

„Dobrý den, paní de Talense. Hned oznámím panu Lectonsonovi, že jste přišla. Počkáte prosím okamžik?“

S úsměvem jí ukázala na dvě křesla na opačné straně místnosti. Chloé jí poděkovala a počkala, až telefonicky ohlásí její příchod.

Posadila se, ale vzápětí se v křesle narovнала. Zmocnilo se jí nějaké znepokojení, které jí v posledních dnech svíralo hrud, jak se schůzka blížila. Zhluboka se nadechla. Několik měsíců přece na tenhle okamžik čeká! Mít trému je normální, přijímací pohovor se podobá režírované divadelní scéně.

Otevřely se dveře a vešel Albert Lectonson. Vysoký šedesátník, spíš kulaťoučký, ve světlešedém obleku, se zářivě bílým kapesníčkem zastr-

čeným v kapsičce. Pomalu k ní zamířil a napřáhl ruku. Úzká červená kravata se mu na krku vlnila jako had. V hustých, bílých vlasech měl pečlivě učesanou pěšinku, v níž na levé straně hlavy prosvítala růžová kůže. Měl bledou, hranatou tvář a malé oči, jedno sytě modré a druhé bílé. Z čela na bradu se mu táhla strašná dlouhá a nechutně růžová jizva, určitě následek nějaké nehody, při níž přišel o oko.

Chloé polkla a vstala, aby mu stiskla měkkou ruku.

„Paní de Talense, jsem opravdu moc rád, že vás poznávám.“

Udělal pauzu a upřeně na ni svým jedním okem hleděl.

„Potěšení je na mé straně, pane Lectonsone. Děkuji, že jste mě přijal.“

„Prosím, říkejte mi Alberte.“

„Chloé,“ odpověděla prostě.

Usmál se, což mu zdeformovalo růžovou jizvu. Pak jí ukázal na místnost, z níž právě vyšel.

„Dáte si kávu?“

„Ne, děkuji.“

„Tak jenom jednu pro mě, Melisso.“

Mladá žena přikývla a Lectonson pokračoval:

„Pojďme do mé kanceláře. Bude se nám tam líp mluvit.“

Chloé ho beze slova následovala. Vešli do velké místnosti, jen spoře zařízené. Nabídl jí, aby se posadila, a sám si sedl za svůj psací stůl. Červený had jeho kravaty se zavlnil. Vzdálené tóny opery zaplňovaly ticho.

„Máte ráda operu?“ zeptal se.

„Moc ji neznám. Ale spíš ano.“

Zvedl prst a zamával jím do rytmu houslí.

„Gluckův *Orfeus a Eurydika*. Mistrovské dílo. Jedno z mých nejoblíbenějších.“

Přisvědčila úklonou hlavy. Pak nadšeně řekl:

„Váš profesní životopis je impozantní. V šestnácti letech maturita na technickém lyceu. Výborné známky. Za další tři roky diplom na farmaceutické fakultě a pak doktorát z biologie a farmakologie na medicíně. Ve třidvaceti vlastní laboratoř! Skvělé!“

„Děkuji. Velmi brzy jsem se začala zajímat o chemii a pak o farmakologii jako mí rodiče. A stejně jako oni, ani já jsem nikdy nelitovala času ani energie.“

„Často jste jezdila do Jižní Afriky. Proč?“

„Narodila jsem se v Pretorii, kde jsem žila až do svých třinácti let. S otcem jsme odtamtud odjeli v devadesátých letech. Několikrát jsem se tam vrátila, ale hlavně z pracovních důvodů.“

Jako by ignoroval její odpověď, starý muž pokračoval:

„Pak vaši laboratoř odkoupil podnik vašeho otce. Talense & Van-
kleber.“

„Přesně tak.“

„Proč?“

„Pardon?“

„Proč ten odkup? Váš podnik vzkvétal. Odpoutala jste se od otce, který sám stál v čele konkurenční farmakologické společnosti. Ptám se, proč talentovaná žena, která mohla velmi snadno získat práci v otcově podniku, založila vlastní společnost, ale nakonec se přece jen k otci připojila.“

Chloé de Talense se místo úsměvu ušklíbala. Ve stresu se nedokázala pořádně soustředit a Lentonsonovo skleněné oko ji trochu vyvádělo z míry.

„Nehoda na lovu,“ vysvětlil náhle. „Chodíte na lov, Chloé?“

„Ne. Jak jste si mohl přečíst na mém blogu ‚Cesta k probuzení‘, bráním přírodu a zvířata. Takže je to právě naopak...“

Chloé zmlkla. Ze svého blogu udělala hlavní téma rozhovoru, jak původně chtěla, ale řekla to až příliš suše. Lectonson se ale zatvářil pobaveně.

„Mýlíte se. Měla byste to zkusit. Já mám rád štvance. Je to vzrušující sport, vyžadující inteligenci a houževnatost. A taky rozvahu. Kořist má někdy převahu. Tak to prostě je. Přirozený řád věcí...“

Udělal krátkou pauzu a zase se zahleděl do jejího CV.

„Máte ráda divadlo... nebo jste ho aspoň měla ráda, když jste byla na lyceu a studovala...“

„To je pravda, víc než deset let jsem hrála amatérské divadlo. Dokonce jsem v té době byla napůl profesionálka. Hrála jsem po škole každý večer.“

„Výborně... Člověk má mít nějaké koníčky. Já zase trochu píšu. Rád si vymyslím příběhy, scénáře...“

Lectonson o sobě očividně rád mluvil.

„... ale neodpověděla jste mi na mou otázku,“ vmetl jí najednou do tváře.

„Promiňte. Na jakou otázku jsem neodpověděla?“

„Proč jste se znovu spojila s otcem, když jste s ním předtím přerušila styky a založila vlastní společnost?“ zopakoval Lectonson a útočil přitom přímo jako boxer.

„Když jsem založila vlastní společnost, chtěla jsem se osamostatnit. Nechtěla jsem, aby mě v profesi považovali za... tatínkovu holčičku. Díky několika objevům, zejména objevu složení molekuly PPN78, jsem se zařadila mezi celkem slušně finančně zajištěné společnosti. Nabídli mi vysoký rozpočet, abych mohla rozvinout své projekty, tak jsem o tom začala přemýšlet. A nakonec jsem nabídku společnosti Talense & Vankleber přijala.“

„Ale pak vás propustili.“

Chloé přijala tato slova, jako kdyby dostala zvedák v boxu.

„Ano... Ne. Dala jsem výpověď a společnost jsem opustila skoro o deset let později.“

„A pak už jste úspěchy neměla?“

Lectonson se ani nepohnul, ale změnil tón a útočil teď silněji. Jako když lovec při štvanici vypustí psy na závěrečnou fanfáru. Chloé si to uvědomila ve chvíli, kdy ucítila, jak v ní roste hněv. Muž ji nelítostně testoval. A tak se usmála.

„Naopak! Po pěti letech mě jmenovali ředitelkou výzkumu. Společnost nikdy tak neprosperovala jako v té době.“

Za zády Chloé někdo zaklepal na dveře a pak zaslechla cinkání lžičky o šálek. Asi třicetiletý muž v antracitově černém obleku a s hustými rozčezenými hnědými vlasy přinášel Lectonsonovi kávu.

„Jen pojďte dál, Thibaulte. Chloé, znáte Thibaulta Ziffoniho?“ zeptal se starší muž bez dlouhých úvodů.

Chloé se zahleděla na třicátníka, který pokládal šálek kávy před svého šéfa. Zaváhala.

„Ne. Je mi líto.“

„Opravdu ne?“ trval na svém Lectonson a přiložil šálek ke rtům.

„Opravdu,“ odsekla Chloé.

Lectonson vypil kávu jedním lokem a přitom z ní nespouštěl své oko. Vypadal v té chvíli jako velký čmelák sbírající pyl.

„Pan Ziffoni taky studoval farmacii a dnes je jedním z našich obchodních ředitelů. Myslel jsem si, že jste se možná mohli v minulosti potkat. Svět je malý...“

Chloé cítila, že jí chystá past.

„To je. Ale nepotkali jsme se...“

Oba muži na ni chvilku mlčky hleděli a pak promluvil Lectonson, předstíraje zklamání.

„Ach... Díky, příteli.“

Thibault beze slova odešel. Chloé tahle hra už vyčerpala i trochu naštvála. Rozhodla se ji ukončit.

„Pane Lectonsone... Alberte, děkuji za upřímnost. Ale mám pocit, že se spíš zajímáte o mou někdejší společnost než o můj blog. Určitě tušíte, že když jsem nastoupila do firmy Talense & Vankleber, podepsala jsem závazek mlčenlivosti, což se týkalo všech projektů nebo výzkumu.“

Usmál se, evidentně rád, že pochopila. Chloé se rozhodla celou věc uzavřít.

„Řeknu vám, co chcete vědět. Podnik postupně odkupovali zahraniční partneři. Asi před rokem mi majoritní akcionáři, hlavně Američané, oznámili prostřednictvím svého zástupce ve Francii, Matta Steensona, kterého bezpochyby znáte, protože ‚svět je malý‘, že si už nepřejí další spolupráci se mnou. Přinutili mě prodat akcie, aby mě mohli vyhodit. Otec mě nijak nepodpořil a já se tím strašně trápila. Od té doby jsme spolu nepromluvili, jak si jistě dovedete představit... O sedm měsíců později zahynul při automobilovém neštěstí. Už jsem se z toho vzpamatovala a převzala jsem kontrolu nad svým životem. Nepřeji si mít nic společného se svou bývalou společností, a dokonce ani s chemií. Můj blog ‚Cesta k probuzení‘ mi umožnil obnovit vztah s tím hlavním, s přírodou, ekologií a přírodním prostředky, protože poté, co jsem přešla tu poušť, potřebovala jsem se vrátit k podstatě života, čistotě všech věcí. Jak víte, můj blog měl velký úspěch. Když jste mi zavolal s nabídkou, že byste ho rád odkoupil a trval jste na setkání, přišla jsem. A za...“

Podívala se na hodinky.

„... pětatřicet minut mám další pracovní schůzku, abych definitivně uzavřela kapitolu o farmacii, pokusila se napsat jinou a začít novým odstavcem. Protože dnes věřím... ne, dnes *vím*, na co jsem připravená.“

Vstala a napřáhla ruku. Lectonson taky vstal.

„Moje otázky vás rozzlobily...“

„Vůbec ne. Děkuji za čas, který jste mi věnoval.“

„Dobře, paní de Talense.“

Stiskl jí ruku.

„Dokonce bych řekl, že to bylo dokonalé!“

Obešel stůl a doprovodil ji až k východu. A když vycházela ze dveří Biotechu, dodal:

„Velmi brzy se s vámi spojíme, paní de Talense. Protože máte pravdu: jste připravená.“

Jeho jízva se zhoupla, když se usmál.

3.

„Ale, dostane se z toho... bude mu líp...“

Nedokázala říct, jestli to bylo konstatování, nebo otázka. Poručíci Chenové se dokonce zdálo, že komisaři se lehce zachvěl hlas. Do kabiny se vrátilo ticho a náhle byl slyšet řev dvanácti válců BMW, jak sedan vyjížděl z bulváru Malesherbes.

„A ledviny jsou taky zasažené?“ pokračoval komisař. „Transplantace nepřipadá v úvahu?“

Chenová přibrzdila, podívala se do zpětného zrcátka, rozsvítila majáček na palubní desce, spustila sirénu a oznámila okolí, že se s dálkovými světly vřítí závodním vozem do ulice a že bude lepší, když ženy a děti radši uhnou. Komisař přitiskl mobil k uchu, nakrčil čelo a vyčítavě se na kolegyni podíval.

„Promiňte, doktore. Můžete mi to zopakovat?“

Černé BMW změnilo směr a vjelo na bulvár Batignolles. Chenová křečovitě sevřela volant, dupla na plyn a pobídla šest set koní pod kapotou, aby vyrazili kupředu. Zrychlení přimáčklo oba policisty k opě-

radlům. Auto se tak tak vyhnulo skútru, jehož řidič Chenovou okamžitě poslal do háje. Komisař se znovu omluvil do telefonu a zakryl mikrofon.

„Yvonne, prosím tě, můžeš dávat pozor?“

Poručice Chenová okamžitě věděla, že se nejedná o otázku, a neochotně zvedla nohu z plynu. Vypnula sirénu, ale majáček nechala puštěný. Modré blikající světlo na palubní desce jim stačilo otevřít královskou cestu a umožnilo jim udržovat na okružním pařížském bulváru rychlost osmdesát kilometrů v hodině.

„Rozumím... Neváhejte mi kdykoliv zavolat. Stavím se u vás později dopoledne. Kolem půl desáté, vyhovuje vám to? Fajn, tak v deset... Kdybych nebral mobil, volejte mi na přímou linku do Batignolles... Číslo máte na mé vizitce pod tím přeškrtnutým. Chtějte komisaře Starského, budou vědět, kde mě najít. Dobře. Díky, doktore. Brzy na shledanou!“

„Tak co?“ zeptala se vzápětí Chenová.

„Ještě neví... musíme počkat.“

„Kolik mu je?“

„Patnáct.“

„Patnáct? To je na čokla až dost, ne?“

Chenová vždycky na rovinu říkala, co si myslí. Lidem občas chybí takt.

„Je to irský setr, žádněj čokl. Jmenuje se Albus.“

„Aha... Já o psech nic nevím. Je velkej?“

Starski otočil svůj hranatý obličej na poručici Chenovou a zadíval se na přílbu jejích černých vlasů rámujeících obličej a na rovnou ofinu rozdělující její čelo napůl. Na tlusté brýle s černými obroučkami. Na její černé oblečení. Poprvé v životě ho napadlo, že se kolegyně podobá Darth Vaderovi, který se chová vůči smrti stejně pragmaticky a lhostejně.

Ale Chenová by se nikdy nepostavila na stranu temných sil, ani by nerozdrtila povstalice. Nikdy.

„Ne. Albus není moc velkej. Ale až se moje děti vrátí od babičky a dědečka i s matkou a se všemi těmi dárky, bonbóny a palačinkami, nechci jim vysvětlovat, proč tam Albus není. A že se už nikdy nevrátí.“

„Tak jim řekni, že je někde na venkově. Podle toho, co jsem slyšela, tohle vždycky taťkové a mamky říkají, když jim nějaký zvířátko umře.“

Chenová teď přesně předvedla, jak jsou jí podobné věci lhostejné. Starského její slova zabořila.

„Ale on nesmí umřít. Nemůže... mi to udělat!“

„Proč?“

Vzdychl.

„Protože je to náš pes, proto, Yvonne!“

Chenová se soustředila na cestu a neodpověděla. Nechápala, jak někdo může takhle milovat zvíře.

„Začal naříkat ve čtyři hodiny ráno,“ pokračoval Starski. „Našel jsem ho ležet na boku a jazyk mu visel z huby. Tekla mu z ní krev. Očima sledoval každý můj pohyb, jako kdyby se mě ptal: ‚Co se mi to stalo?‘ Okamžitě jsem se oblékl, a protože jsem věděl, že ty máš BMW, zavola jsem taxík a odvezl jsem ho na první veterinu, kterou jsem našel na internetu... Pohotovost v Miromesnil je otevřená čtyřia dvacet hodin denně, víš to? Zkrátka... Tak brzo ráno jsme tam byli za patnáct minut.“

„To je klika,“ komentovala to Chenová.

„Do prdele!“ vykřikl Starski a uhodil se dlaní do stehna. „Copak ty jsi nikdy neměla psa nebo kočku?“

„Když jsem byla malá, měla jsem křečka. Bylo mi pět nebo šest. Říkala jsem mu pan Klubíčko. Jednou jsem nechala otevřenou klec a on

utekl. Neběžel daleko. Našli jsme ho ležet na podlaze v kuchyni, kde ho žrali mravenci. Táta mi vynadal a pana Klubíčka vyhodil do popelnice.“

Starski to radši nekomentoval.

„Každopádně jsi hodná, že jsi pro mě přijela. Tady zatoč doprava, budeme tam rychleji. A netúruj tolik ten motor!“

„Je to V12, Paule! Poslední generace sedmé série! Moc se mi tahle mašina líbí.“

„Tuhle ‚mašinu‘ zabavili během zátahu na dealery. Mohl jsem si nohy uběhat, abych ji včera večer získal. Zkontrolovanou a vybavenou vysílačkou a GPS se sledovacím zařízením. Je jako nová, tak se k ní chovej slušně.“

„Líbí se mi moc,“ zopakovala Chenová.

Starski zaregistroval, že se Chenová trochu usmívá. Možná je to projev nějakých emocí, radosti... Ne. Taková věc nebyla možná. Znovu se zahleděl na cestu a na okolní auta, zatímco kolegyně se potají od dávala extázi.

Pak si řekl, že bude lepší myslet na něco jiného.

„Fajn, co víme o tom rukojmí?“

Rue des Moines byla uzavřená v místě, kde se křížila s rue Jonquièrre, policista řídící dopravu uprostřed vozovky byl ve své fluorescenční vestě, zářící ve světlech reflektorů, dobře viditelný a svým robustním tělem v uniformě vzbuzoval dostatek respektu, aby nikdo o jeho příkazech nediskutoval. Když se BMW s majáčkem přiblížilo, přimhouřil oči a sklonil brunátnou tvář až k okénku na straně spolujezdce. Pozorně si prohlédl obličej člověka, který se na něj zevnitř díval. Asi čtyřicátník s havraními vlasy ostříhanými na ježka, pečlivě upraveným černým vousem, čtverhrannou bradou, špičatým nosem a upřeným pohledem.

Pečlivě prozkoumal i průkaz komisaře, který ten chlap přilepil zevnitř na okénko. Všiml si i mladé Asiatky sedící u volantu, ale nevěnoval jí žádnou pozornost. Ustoupil doprostřed vozovky, ukázal na konec ulice, zasalutoval a pak hleděl za odjíždějícím autem.

BMW projelo asi třicet metrů, až k číslu 97. Starski zamručel. Na místě stálo pouze vozidlo s nápisem BAC na boku. To bylo dost lehkomyslné. Zastavili auto uprostřed vozovky a vyskočili ven do zářivého dne. Naproti jim přišel strážmistr a zasalutoval. Starski je bez okolků představil.

„Komisař Starski, poručice Chenová, kriminální brigáda. Zaslechli jsme to ve vysílačce. Nebyli jsme daleko. Povídejte.“

„Jsou ve třetím patře, komisaři. Myslíme si, že se tam s rukojmím zabarikádoval jen jeden chlap. Je ozbrojený a už dobrých dvacet minut tam řve. Ozvaly se dva výstřely.“

Starski se zahleděl na nepříteliš čistou fasádu. Dveře vypadaly, jako kdyby je někdo vyrazil.

„Dva výstřely... Jsou tam oběti? Jste si jistý, že je tam jenom jeden rukojmí?“

„Vůbec nevíme. Podle toho, co je slyšet, ten šílenec vyhrožuje nějakému muži. Jednomu. Řve na něj, že ho zabije...“

„Dobře... Kde je pohotovostní jednotka? Ta by měla zasahovat.“

„Na cestě.“

„Fajn...“

Komisař vrhl pohled na Chenovou, ta pochopila a zamířila ke kufru jejich BMW.

„Půjdeme se tam podívat,“ pokračoval Starski. „Co přesně ten chlap řve?“

„Křičí na toho druhého, že ho zabije, že se nechal chytit do pasti a takový věci... Nic konkrétního.“

„Nic náboženského?“

„Ne, pokud vím.“

„A ten druhý? Rukojmí? Slyšel jste ho?“

„Ne. Sousedi slyšeli dva výstřely a pak ten chlap začal křičet. Zavolali nás.“

„Kolik bylo hodin?“

„Dostali jsme zprávu vysílačkou v 8.50. Před čtvrt hodinou. Byli jsme dvě ulice odsud, tak jsme hned přijeli. Uzavřeli jsme ulici a čekali na ostatní. Mám dva chlapy ve třetím patře na schodišti, hlídají dveře... Byl jsem s nimi, když jste přijeli.“

Poručice Chenová se vrátila. Sundala si kabátek od kostýmku a místo toho si navlékla neprůstřelnou vestu. Přinesla jednu i šéfovi, který si pod překvapeným strážmistrovým pohledem sundal vojenskou khaki blůzu a taky si ji navlékl.

„Nepočkáte na zásahovku? Ten chlap je ozbrojený a...“

„Už je to víc než dvacet minut. Při zajetí rukojmích musí zasáhnout první jednotka, která dorazí na místo, ať jsou kompetence jakékoliv,“ připomněla mu Chenová a přes neprůstřelnou vestu si ještě navlékla reflexní vestu s nápisem POLICIE.

Beze slova pak oba policisté z kriminálky vešli do domu a ocitli se ve vykachlíčkované vstupní hale. Po pravici se nacházely pootevřené dveře, za kterými uviděli mladou ženu, určitě správcovou. Komisař na ni zamával, ať se vrátí do svého bytu a schová se. Pak se s Chenovou vydali na schodiště. Sluneční světlo padající dovnitř skrz malá okna na odpočívadlech bylo žluté a mdlé a elektrické osvětlení nebylo o moc silnější.

Na schodech ležel zelený prošlapaný koberec s dírami jako pozůstatek dávné slávy. Tlumil jejich kroky. Jak stoupali vzhůru, hučení, doléhající až k nim, se měnilo v hlas a nepřetržitý nářek, z něhož vystupovala jednotlivá slova. Stoupali po točitém schodišti až do třetího patra, kde dva policisté v uniformách a s pistolemi hlídali východ.

„Komisař Starski, poručice Chenová. Co je?“

„Nic nového. Od našeho příchodu opakuje pořád to samý. Poslouchejte.“

Napjali sluch.

„Proč? Proč já?“

„Opakuje pořád stejné věty... Ten chlap panikaří. Snažili jsme se s ním promluvit, ale ignoruje nás...“

„Chytili jste mě do pasti! Ale to už stačí!“ přerušil je hlas.

„Slyšeli jste, že by mu někdo odpověděl?“ zeptal se znepokojeně Starski.

„Ne. Ale mluví na někoho... Před chvílí mu nadával, že je pi...“

„Slyšíš mě, pitomče? Já ty vaše podvody dál krýt nebudu! Všechno na vás prasknu, slyšíš? Všechno! Velkou štvanici! I ten zbytek! Nedostanete mě! Nikdy! A ti ostatní...“

Všichni čtyři policisté s napětím očekávali pokračování, ale už se nic neozývalo.

„Nemluví do telefonu?“ zeptala se Chenová.

„Ne, teda... myslím, že ne. Nevím...“

„Dobře... Yvonne, kryj mě. Zaklepu na dveře,“ řekl Starski.

Oba strážníci ustoupili, aby Chenová mohla zaujmout pozici u zdi a namířit pistoli na dveře, pod nimiž byl vidět proužek světla. Starski přeběhl chodbu až k bytu a zády se opřel o stěnu.

„Slyšíš mě? Nikdy!“

Starski, vzpřímený jako pravítko, proklouzl kolem zárubně s pistolí skloněnou k zemi. Zazvonil.

„Dobrý den, pane! Tady policejní komisař Starski. Musím s vámi mluvit, pane. Slyšíte mě?“

Hlas zevnitř neodpovídal.

„Pane? Chci vám pomoci.“

Dál ubíhaly němě a tíživě vteřiny. Starskému se zdálo, že z bytu slyší nějakou hudbu.

„Pane? Vy...“

„*Chytili jste mě do pasti! Ale to už stačí!*“ přerušil ho mužský hlas.

„Kdo vás chytil do pasti, pane? Když mi řeknete víc, budu to moc zarazit.“

Následovalo ticho.

„Pane? Mluvte se mnou, prosím.“

Ozval se výstřel. Všichni čtyři policisté strnuli. Pak byl slyšet pád těžkého těla.

„Do prdele!“

Starski ustoupil a střílel do zámku. Jednou.

Náhle se ozval druhý výstřel. Komisař se okamžitě přitiskl k zemi, ale dveřmi neproletěla žádná kulka. Místo toho uslyšel Starski pád druhého těla. Ramenem vyrazil dveře a vběhl do bytu s namířenou pistolí před sebou. Na okamžik ho oslepil záblesk bílého světla halogenové lampy. Zdátky ho přivítal vážný tón trumpet.

První místnost byla malá předsíň, která se vpravo otvírala do kuchyňského koutu. Proběhl přes ni a vběhl do obývacího pokoje osvětleného stojací lampou. Na tlustém čínském koberci tam leželo tělo v kaluži

černé krve. Chenová šla prohlédnout poslední místnost, ložnici, do níž skrz okno pronikalo bledé světlo březnového rána.

Starski poklekl vedle mrtvolý a zkoumal tmavou díрку ve spánku. Asi padesátiletý muž ležel na bříše a vedle něj se válela pistole. Trumpeta teď zmlkla a vystřídaly jí lesní rohy. Neznělo to jako smuteční pochod, spíš to byla veselá a pro tu chvíli nevhodná melodie.

Chenová se vrátila do obýváku a taky se sklonila nad tělem.

„Druhá mrtvola je v ložnici. Asi šedesátiletý chlap. Stejně zranění,“ řekla a vytáhla mobil.

„Taky do spánku? Ale kdo z nich je rukojmí? Spáchali oba sebevraždu?“

Rozpačitě otočil hlavu, aby si prohlédl zbraň ležící vedle mrtvého. Sig Sauer SP2022, pistole, jakou obvykle používají policisté.

„Do prdele!“ zamumlal Starski.

„Každopádně jsme sem nejeli pro nic za nic,“ řekla Chenová pragmaticky. Zdálky se ozvaly sirény zásahovky a odpověděly na volání lesních rohů.

4.

Chloé de Talense kráčela rychle po chodníku v rue La Boétie a hledala přesnou adresu místa, kde měla schůzku. V 9.25 se zastavila před zrezivělou bránou bez čísla. Skrz mříže viděla bujnou a anachronicky působící vegetaci zakrývající zbytek pozemku ležícího ladem. Museli dům zbourat až do základů a pak to tady opustili. A příroda převzala vládu nad městem. Byla to líbivá historka, slibný námět na článek.

Za mřížovým plotem se začaly pohybovat větve a listí. Někdo si razil cestu porostem. Objevila se starší žena oblečená ve lněných šatech a se sandály na nohou. Hlavu jí zdobila korunka ze spletených stébel, posazená na jejích šedivých vlasech.

„Už jdu, Chloé!“ křikla a široce se usmívala.

Strčila klíč do zrezivělého zámku a brána se s gotickým skřípotelem otevřela. Sepnula před tělem ruce na znamení pozdravu a překvapená Chloé ji napodobila.

„Jsem Magna. Pojď dál, už na tebe čekáme.“

Prudce se otočila, rozhrnula větve a odhalila cestičku na udupané zemi. Chloé ji následovala a vynořila se na opačné straně husté vegetace, na pasece, na níž trůnil majestátní dub. Dva asi dvanáctimetrové zeleninové záhony se po obou stranách táhly až k malému patrovému domku ze světlého vápence, který měl všechny dveře i okna otevřené. Chloé spatřila asi dvanáct lidí sedících kolem dubu. Vypadali, jako když se modlí.

„Děkujeme ti, že jsi přijala naše pozvání, Chloé. Víťame tě ve Včelím ráji, tajném místě druidského kultu.“

„Druidského?“ zopakovala mladá žena.

„Uctíváme přírodu, jako to dělávali keltští druidové ještě před příchodem křesťanství. Mí přátelé, které vidíš sedět kolem Velkého dubu, praktikují keltskou jógu, což je druh meditace stimulující awen, naše spojení s božstvy, hlavně s Dagdou. Snažíme se tady, na tomto nejvyšším telurickém místě, hledat původní čistotu našich předků a vracíme se co nejblíží přírodě tím, že vzýváme jejích pět živlů, vzduch, vodu, zemi, oheň a ducha. Jistě pochopíš, že nás nesmírně zaujal tvůj blog, ve kterém voláš po návratu základních hodnot a původní čistoty.“

„Děkuji, to je od vás milé.“

Z domu se ozvalo mechanické zakukání, oznamující, že je půl desáté.

„To je Blodeuwedd, naše kukačka,“ vysvětlila stará druidka. „Přináší nám moudrost a připomíná nám pomíjivost času.“

„Chápu... Magno, moc ráda bych o vaší společnosti napsala článek, kdyby vám to nevadilo.“

„Článek pro tvůj blog?“

„Ano, přesně tak. Chtěla bych představit vaši komunitu, mluvit o druidské meditaci a o ekologickém pěstování zeleniny.“

Magna se rozesmála.

„Ach, to ne, určitě ne! Promiň, Chloé, nechci se tě dotknout, ale trváme na naší mlčenlivosti, na našem soukromí. Na našem tajemství. Díky internetu jsme v kontaktu s desítkami francouzských Rájů, jejichž členové sdílejí naše ideály. Magistrát se nás snaží zbavit, tvrdí, že nejsme majitelé těchto pozemků. Ale copak si někdo může přivlastňovat půdu?“

Z kruhu zasvěcenců se ozval zpěv, chraplavá litanie, přibývajících na hlasitosti.

Toutatis, Toutatis Pater,

Teutate, otče náš,

který jsi na zemi,

který jsi pod zemí,

který jsi v zemi,

tebe voláme, dej nám svou moudrost,

abychom byli na zemi obrazem našich bohů.

Sané doc litock ishtand gueulab ishtand gueulab lan do rotock.

„Vzývají keltského boha Toutatise, aby nám přinesl moudrost. A déšť. Včera jsme zaseli,“ vysvětlovala Magna.

„Vidím...“

Magna vzala Chloé za ruku a vedla ji k domu.

„Jsme v ohrožení, Chloé.“

„Magistrát vás chce vyhnat...“

„Ano, ale to není hlavní problém. Znáš Boudiccu, keltskou královnu, která povstala proti Římu?“

„Ne, já...“

„Když Řím zakázal Keltům praktikovat jejich rituály a zmasakroval druidy, královna Boudicca shromáždila svůj lid k boji proti uchvatitelům. Stejně jako Boudicca musíme bojovat a vzdorovat, aby naše hodnoty přežily!“

*Toutatisi, ty první z lidí,
ty, losose vědomostí,
ty, divočáku síly,
ty, bílý jelene,
důvěrníku našich předků,
mysli na své děti.*

„Chápu, Magno, ale můj blog se nezabývá politikou. Mluvím v něm o spokojenosti, probuzení a o štěstí. Můžeš v něm najít rady o zdravé výživě, o mongolských šamanských zpěvech, články o základech feng-šuej, o telurických silách, o Ba Gua, o účincích akupunktury, o orgasmu a o guínoe... Ale ne o politice.“

„Ale já s tebou souhlasím! Všechno, co jsi právě vyjmenovala, tvoří naši indoevropskou kulturu a my ji musíme bránit proti věrolomným nepřítelům, kteří pronikají všude a ničí naše svobody!“

Chloé se nechápavě zamračila.

„Ale o čem to mluvíš, Magno?“

Úsměv se z tváře staré druidky vytratil. V jejím obličejí se teď zračil hněv.

„O islámu!“

„Promiň, já... islám ohrožuje druidy?“ zeptala se Chloé nevěřicně.

„Ano. Islám a imigranti, kteří sem přijíždějí po tisících, pro nás představují nebezpečí! Abychom ubránili toto společné dědictví a za-

chránili čistotu, jako to udělala Boudicca proti Římanům, musíme se vrátit ke zdroji, Chloé, k prvnímu Dagdovi.“

„Spletla ses, Magno. Můj blog chce lidem pomáhat. Radši půjdu.“

„Chloé! My přece chceme totéž!“ zkusila to Magna ještě jednou.

Ale Chloé de Talense už vyšla z brány na ulici a v duchu si nadávala, že sem vůbec šla.

5.

„Haló? Ano! Dobrý den! Komisař Starski! Jako *Starsky a Hutch*, jen s měkkým i. Rád bych mluvil s doktorem Moreauem, ale nemůžu... Aha! A v kolik se vrátí? Aha... chápu. Měl noční službu, samozřejmě... Jen jsem chtěl vědět, jak se vede mému psu Albusovi. Ano. Setr. Přivedl jsem ho dnes v noci v půl páté. Je deset, takže... Ano, počkám...”

Zvedl hlavu ve chvíli, kdy k němu přišel policista v uniformě.

„Poslali mě za vámi...”

Komisař zvedl prst a strážmistr zmlkl.

„Odpočívá? A co operace? Příliš brzy... Jak příliš brzy? Je mu líp?”

Policista v uniformě chtěl znovu něco říct komisaři opírajícímu se o kapotu svého auta, ale ten vzápětí pokračoval:

„Chápu... Musím jít, zavolám vám. Nebo zavoláte vy mně? Máte moje číslo? Dobře. A číslo do kanceláře? Ach! Nechal jsem vizitku doktoru Moreauovi. Ano, pod tím škrtem. Dobře. Chcete...? Fajn. Tak já zavolám. Kolem půl jedenácté? Nebo spíš v jedenáct? Prima. Zatím nashle.“

Ukončil rozhovor, zastrčil mobil do náprsní kapsy bundy od maskáčů a narovnal se.

„Promiňte, strážmistře. Poslouchám vás.“

„Poručice...“

Uniformovaný policista zvedl hlavu a ukázal na okno. Stála v něm Chenová, rozpráhovala ruce s dlaněmi obrácenými k nebi a jasně šéfovi naznačovala, že tady nechce zkejsnout. Souhlasil s ní.

„Ach! Technici už odebrali otisky?“

„Ano, komisaři. A přijel patolog. Můžete jít nahoru,“ dodal policista.

„Díky,“ procedil Starski mezi zuby.

Vešel do domu, vystoupal do třetího patra a vkročil do přetopeného bytu. Klábosili tam Chenová s Orteuilem, šéfem technického oddělení soudní policie. U dveří trpělivě přešlapovali dva zřízenci. Jakmile se komisař objevil, holohlavý a hubený Orteuil, navlečený do bílé kombi-nézy, se k němu otočil. V koutku úst mu tančila zápalka, svědek jeho neustálého boje s touhou zapálit si cigaretu.

„Jak se má váš pes?“ zeptal se bez okolků.

Starski se zašklebil. Vrhł vyčítavý pohled na Chenovou, která si evidentně pustila pusu na špacír. Teprve pak odpověděl:

„Musíme počkat... Je na veterinární pohotovosti v osmém obvodu. Mám zavolat...“

„Ach... ani mi to neříkejte! Člověk na nich lpí až moc.“

Orteuil vyndal zápalku z úst a pokračoval:

„Patnáct let jsem měl buldoka. Pompona. Když posel, zhroutila se celá rodina. Mé tři děti plakaly měsíc, měsíc!“

„Chápu...“ snažil se ho přerušit Starski.

„Já ne,“ pronesla Chenová.

„Ten nejmenší, Romain... Dneska mu je šestnáct. Ale tenkrát měl hrozný noční můry. Ze spaní křičel: ‚Pompone! Pompone!‘ Celou noc. Museli jsme s ním k psychologovi. Bylo to těžký. A od té doby už žádný zvíře nemáme.“

„Chápu. Patolog je tady?“

„Ano, ale není to Bouvier,“ odpověděla Chenová a palcem ukázala k obývacímu. „Je u prvního těla.“

Oba policisté se spolu s technikem vydali do obývacího pokoje. V místnosti klečela u mrtvolky mladá žena v bílé kombinéze a s modrým návlekem na hlavě a držela v ruce dlouhou kovovou tyčinku. Kývla na pozdrav.

„Hned přijdu.“

Starski přisvědčil a obrátil se k technikovi.

„Tak co jste o našich klientech našli?“

„Varuju vás, nebude se vám to líbit.“

Přesunul nechutně ožižlanou zápalku do koutku úst a hlavou ukázal na muže ležícího v obývacímu.

„Tohle je André Cavicci, aspoň pokud máme věřit průkazu totožnosti. Podle policejního průkazu komisař André Cavicci. Z kriminálky v Marseille...“

„A do prdele!“ vydechl Starski. „Ten Sig Sauer je určitě jeho.“

„Poslali jsme ho na balistiku. Vašeho kolegu evidentně zabila rána do spánku. Zblízka, ale podle spáleniny nebyla hlaveň těsně u hlavy.“

„Podle prvního ohledání potvrzují,“ řekla patoložka.

„Sebevražda?“

„Je to možné,“ odpověděl technik.

„Je to možné,“ opakovala patoložka, aniž zvedla hlavu.

„Pojďte, něco vám ukážu,“ pokračoval Orteuil. Pozval je dál do obývacího pokoje. Muž ležel na břiše na tlustém koberci s čínskými motivy a měl na sobě tříčtvrteční kožený kabát, který si buď neměl čas sundat, nebo ani nechtěl. Anebo to nepotřeboval. Proč by si měl člověk sundávat kabát, když se chce zabít? Krev postříkala širokou černou pohovku i bílou zeď.

„Podle toho, v jaké výšce jsme našli kulku, stál tady.“

Orteuil vytáhl svou hnusnou zápalku a začal scénu popisovat.

„Stál naproti oknu. Zvedl ruku, hlaveň namířil na spánek a prásk! Kulka prolétla lebkou a zavrtala se do zdi. Vystříkla krev a kousky lebeční kosti. Tělo upadlo dopředu. Nábojnice spadla na zem a odkutálela se sem.“

Ukázal na žlutý štítek s číslem dvě ležící na koberci. Nábojnici už uložili do sáčku a poslali taky na balistiku.

Starski přikývl a potom si znovu v duchu přehrál celou scénu.

„Jestli spáchal sebevraždu, pak to byl on, kdo si vzal rukojmí a koho jsme slyšeli rvát. Zastřelil toho druhého chlapa, rukojmí, pak přešel chodbu, vešel do obýváku, stoupl si k oknu... asi dva metry od něj a vpálil si kulku do hlavy, určitě svou pistolí. Našli jste u něj další zbraň?“

„Ne. Musel použít svou služební pistoli, ale ještě si to musíme ověřit. Zbytek vašeho scénáře může sedět.“

„Může sedět,“ opakovala patoložka.

„A pustil si trochu hudby...“ dodal Starski.

„Co?“ zeptal se technik a strčil si zbytek zápalky zase do pusy.

Chenová netečně hleděla na šéfa, který se pustil do vysvětlování:

„Když jsme dorazili ke dveřím, slyšeli jsme hrát lesní rohy. Pustil trochu hudby, aby rozveselil rukojmí! A pak se zastřelil! Hrály mu k tomu fanfáry...“

Starski se obrátil a na policiče naproti pohovce spatřil hifi věž. Z kapsy bundy od maskáčů vytáhl propisovačku a stiskl jí tlačítko „PLAY“.

„Můžete se jí klidně dotýkat,“ řekl Orteuil. „Otisky jsme už hledali všude. Tady žádné nejsou.“

„Nikde?“

„Našli jsme Cavicciho otisky na vstupních dveřích. Kromě nich je byt úplně čistý, jestli to tak můžu říct.“

Komisař zvýšil hlasitost. Tóny houslí zmlkly a přenechaly místo hřmotné sekci dechových nástrojů, jejichž tóny na okamžik zaplnily celou místnost. Starski zmáčkl tlačítko „STOP“. Z obalu CD si přečetli: „Velká štvanice – Návnada. MK.“ Na obalu cválali na koních jezdcí v livrejích.

„Vybrali CD náhodně a pustili ho, aby hudba přehlušila hlasy,“ řekla Chenová a ukázala asi na desítku cédéček, seřazených vedle věže.

„Možná... Ale to nám moc nepomůže. Ještě něco?“

Orteuil ukázal na malou žlutou cedulku s číslem čtyři.

„Značky 4, 5 a 6 označují otisky nějaké špičky v koberci. Původně jsem si myslel, že se jedná o hůl, ale teď si spíš myslím, že to byly vysoké podpatky. Nevíme, z jaké doby ty otisky pocházejí. S naším případem nemusí mít vůbec nic společného, možná se jednalo o předchozí nájemnici, o hospodyni...“

„Uvidíme, co nám řekne majitel bytu.“

„V téhle místnosti je to všechno.“

„Fajn. A v té druhé?“

„Tudy,“ řekl Orteuil a přehodil si v puse zápalku. Chenová se Starskim šéfa techniků následovali, prošli chodbou a vešli do ložnice. Na posteli leželo tělo asi šedesátiletého muže s pažemi zkříženými na hrudi. Poblíž mrtvolky nebyla vidět žádná zbraň. Ve spánku zela černá

díra. Tmavá skvrna obklopovala hlavu jako svatozář. Orteil pokračoval ve vysvětlování:

„Podívejte se na zeď a na příkrývku. Dráha střely dokazuje, že v okamžiku smrti ten muž seděl. Kulka nalezená ve zdi tuhle hypotézu potvrzuje. Otvor ve spánku by mohl ukazovat taky na sebevraždu, ale v blízkosti není žádná zbraň. Spíš si myslíme, že ho popravili.“

Starski se ušklíbl. Cedulka s číslem 11 ležela na zemi vedle postele.

Chenová poznamenala:

„A co když ten chlapík z obýváku, ten Cavicci, vzal pistoli po sebevraždě tohohle muže, odnesl ji do obýváku a pak se jí zastřelil. Třeba přišli spolu, pustili si muziku a potom se pohádali. Cavicci vytáhl pistoli, vystřelil...“

„Jednu kulku do spánku?“ zeptal se komisař udiveně.

„... potom šel do obýváku a zastřelil se.“

„Stejně je to trochu přitažený za vlasy...“ řekl Starski a vzdychl. „Víme, kdo je ten druhý chlap? Přišel se sem zastřelit a má u sebe taky doklady?“

Chenová chladnokrevně pohlédla na svého šéfa. Byl to její způsob, jak ocenit dobrý vtíp.

„Ano,“ odpověděl Orteil potěšeně. „Ušetříme tím spoustu času, i když krátký dopis na rozloučenou by nám pomohl ještě víc. Jednou jsem měl takový případ, chlapíka, který...“

Vytáhl z pusy sirku, aby se mohl zešíroka usmát nad historkou, kterou se chystal vyprávět, ale jeho oči zachytily ledový pohled Chenové, a tak radši na historku zapomněl a pokračoval:

„Jmenuje se Eugène Vankleber. Šedesát sedm let. Podle prvních zjištění to byl obchodník původem z Jižní Afriky, který se usadil ve Francii před dvaceti lety. Všimněte si toho dokonale stříženého obleku. Je od Toma Forda a stojí minimálně pět tisíc eur. A ten prsten.“